

Cấm Ái Tình Nhân

Chương 11 : Chương 11: Kết thúc

Edit & Beta: mkhoi

Kết thúc

Sau đó không biết là bao lâu. Vào buổi chiều bình yên của một ngày nào đó.

Thư phòng nhà họ Tống ở lầu hai, lúc này cửa phòng hé hé. Một trái bóng nhỏ trên hành lang bên ngoài lăn vào trong, trái bóng màu quả quýt lăn lăn trên sàn gỗ tối màu, vô cùng nổi bật.

Lập tức, có một thằng bé khoảng một tuổi rưỡi, thò chân vào, lắc lư chạy đuổi theo bóng.

Lúc nhặt được, hai tay ôm khư khư, ngoảnh đầu chạy vào thư phòng. Chạy rồi chạy, chạy đến cạnh bàn, vươn tay đưa trái bóng cho một ông lão vẻ mặt nghiêm nghị ngồi sau bàn.

“Ông nội chơi bóng!” Thằng bé ngửa mặt, chờ mong hỏi: “Ném bóng nha ông?”

“Chơi bóng cái gì? Chơi bóng không có tương lai, sau này không thể chăm sóc vợ con.” Ông nội nghiêm mặt, nghiêm túc nói với đứa cháu, “Cháu phải cố gắng đọc sách, sau này làm bác sĩ, luật sư tốt hơn. Không được chơi bóng.”

Bà nội ở gần đó nghe được, chỉ thở dài. Con của họ — cũng chính là ba của đứa bé này — luôn là vận động viên có thu nhập cao nhất nước, hàng năm đều cầm cờ đứng đầu bảng xếp hạng nộp thuế, bây giờ còn là phó huấn luyện viên trẻ tuổi nhất của đội bóng quốc gia từ trước đến nay, mà quan niệm của ông chồng gàn dở của bà còn như thế.

“Mẹ ơi?” Thấy ông nội nói nghiêm khắc, lại không chơi bóng với nó, thằng bé đành quay đầu tìm cứu binh, “Ba ơi?”

“Ba cháu không có ở nhà. Ông không cho phép nó bước vào cửa.” Ông nội lạnh như băng tuyên bố.

Thằng bé chớp đôi mắt đen nhánh, tủi thân nhìn ông nội, lại nhìn qua bà nội, cái miệng nhỏ méo máo. Vẻ mặt và bộ dáng đó, giống mẹ nó như đúc.

Trong phòng không có ba hay mẹ, chỉ có bà nội cười mỉm mỉm. Được rồi, không có người này có người kia cũng tốt, nó chạy đến chân bà nó, bà nội lại cương chịu ôm nó.

“Tiểu Duẩn ngoan nhất.” Bà nội ôm chặt thằng cháu, vừa đung đưa vừa dụ dỗ, “Không sao không sao, bà nội thương cháu. Ba mẹ đang bận, chúng đến bệnh viện kiểm tra... Mẹ còn phải sinh em trai cho cháu, cháu ngoan ngoãn chơi trong này đi.”

“Em trai!” Đôi mắt thằng bé sáng ngời, hăng hái nhắc lại.

Ông lão ngồi sau bàn nhú mày, cúi đầu lẩm bẩm mấy tiếng.

“Ông nội đang nói gì vậy? Tiểu Duẩn không nghe được đúng không cháu?” Bà nội ôm đứa cháu, vô cùng thỏa mãn nói chuyện phiếm với nó, “Bà cháu mình đừng để ý đến ông, được không? Được không thế?”

Tiểu Duẩn bị chọc cười hắc hắc, quả nhiên không ai hiểu ông nội rốt cuộc muốn nói gì.

Ông nội tăng hăng, không cam tâm bị hắt hủi càu nhàu, “Ông nội thích em gái.”

Bà nội cười híp mắt, nếp nhăn trên khóe mắt tràn đầy yêu thương. “Tiểu Duẩn, bà nói cháu nghe một bí mật... Thật ra, bà cũng thích em gái. Ba cháu chắc cũng thích. Tất cả mọi người đều muốn có một cô bé con đáng yêu.”

“Em trai à!” Tiểu Duẩn vẫn kiên trì, dường như không cho phản đối. Tuổi còn nhỏ mà khuôn mặt đã khô ngô, đã tràn đầy quyết tâm cùng ngang ngược bướng bỉnh, nhú mày cũng cực kì giống ba Tống Khải. Vẻ mặt đó, trên mặt ông cháu ba đời đều giống nhau như đúc.

“Nếu như sinh em gái, phải đặt tên gì đây?” Ông nội chuẩn bị chu đáo, đưa tay lấy cuốn từ điển trên giá sách xuống lật lật, chăm chú bất thường.

Tống Khải và Tống Lăng Tâm sinh con, ông nội đặt tên Tống Duẫn; lúc đó, cuộc hôn nhân của hai người cuối cùng cũng được cho phép.

Gia đình trong lúc ấy trải qua sóng gió, đến nay chưa hoàn toàn yên ổn. Lúc mới trở về, Tống Lăng Tâm cùng Tống Khải thật sự quý trong thư phòng một ngày. Cô gầy yếu không có sức khỏe như Tống Khải, mệt đến nỗi không đứng lên được, nhưng vẫn kiên trì, nếu ba mẹ không tha thứ cho họ, họ cũng không đứng dậy.

Người cha nghiêm khắc đến cùng cực với con trai, với Lăng Tâm lại không thể cứng lòng nổi. Nhưng ông thật sự không thể chấp nhận, đứa con như con ruột lại giấu diếm họ lâu đến mức ấy, càng không thể chấp nhận mối quan hệ dường như là loạn luân này.

Tuy rằng, hai đứa từ đầu không phải anh em ruột.

Sau khi công khai, Tống Khải cũng đối mặt với áp lực kinh hồn. Từ em gái biến thành người yêu, dù giải thích thế nào, hạp báo vài lần làm sáng tỏ mối quan hệ thật sự giữa họ, ngay cả tài liệu về ba mẹ đã mất của Lăng Tâm đều bị phơi bày, thì vẫn gây sóng gió.

Nhưng mọi chuyện đều dần trôi qua. Tay hai người trước sau vẫn nắm chặt lấy nhau, Tống Lăng Tâm dù sợ hãi đến phát run, cũng tuyệt đối không thả tay Tống Khải.

Bị lần lừa nửa năm, Tống Khải vui vẻ chịu đựng, còn cười nói với mẹ anh: “Dù sao con với Lăng Tâm cố gắng tăng gia sản xuất là được.”

Quả nhiên, chỉ cần chuyện Tống Khải quyết làm, tới bây giờ chưa hề thất bại. Bất kể là thi đấu, luyện tập, hay yêu đương, anh tính toán chính xác đến nỗi, Tống Lăng Tâm thuận lợi mang thai.

Không chỉ một lần mà liên tiếp hai lần, anh đều xác định sớm hơn cả cô, ngay cả ngày dự sinh cũng chuẩn xác, qua ngày khai mạc trận thi đấu

lớn, nên anh ở bên cạnh cô khi đưa bé ra đời.

Ông Tống vẫn không dòm ngó gì đến Tống Khải, nhưng cháu nội ở trước mắt, lại là chuyện khác.

Một trái bóng nhỏ màu quả quýt đẹp đẽ, bay lên, rớt trúng ông nội đang chăm chú gỡ từ điển, thiếu chút làm bể cặp kính lão.

Ông nội không tức giận, chỉ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn quan sát đứa bé lại định ném bóng.

Thằng bé nhìn ông lộ ra nụ cười tươi đáng yêu vô tội. Ông nội, bà nội đều tan chảy rồi.

Buông cuốn từ điển, gác chuyện đặt tên sang bên, người ông đứng dậy, bàn tay ngoắc ngoắc, tiếp tục dạy dỗ. “Tiểu Duẫn, không được ném bóng lung tung! Muốn ném, ông nội làm cho cháu cái rổ nhỏ qua kia ném, hơn nữa phải giữ kĩ bóng. Con sắp làm anh rồi, phải hiểu biết một chút! Sau này còn trông nom em gái nữa!”

“Em trai,” Tiểu Duẫn kiên trì lần nữa.

“Nếu lại là con trai, phải đặt tên gì?” Bà nội ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi ông. Sau đó không chịu nổi lại ôm thằng cháu trai đáng yêu, tiếp tục trêu nó, “Sinh thêm một đứa đáng yêu như tiểu Duẫn cũng không tệ, đúng vậy không? Tiểu Duẫn đáng yêu nhất, tên nghe hay ghê, đúng không? Tiểu Duẫn ngoan nhất!”

“Tiểu Duẫn! Đúng! Ngoan!” Nó thích chí học nói theo.

Nó tượng trưng cho tình cảm của ba mẹ cuối cùng được thừa nhận. Vậy thì, cô bé còn chưa biết ở đâu thì sao? Phải đặt tên gì đây?

Bởi vì, sinh ra trong gia đình tràn ngập sự kỳ vọng và yêu thương, hẳn là đặt tiểu Ái nhỉ...

Buổi chiều yên tĩnh, ông bà cháu ba người trong thư phòng chơi đến tận xế chiều.

Hoàn

LINK Truyện:

Cấm Ái Tình Nhân <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cam-ai-tinh-nhan-3784898.html>

LINK Chương này:

Chương 11: Kết thúc

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cam-ai-tinh-nhan-3784898/chuong-11.html>